

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > א-ה אהב-בלבביפדיה עבודת השם

א-ה אהב-בלבביפדיה עבודת השם

תמליל ללא עריכה

אהבה, **א ה ב**, ידוע עד מאד **אהבה** בגימטריא **אחד**, בצורת הבריאה, כפי שסידרו רבותינו, יש בזה הרבה פנים כיצד זה מתגלה, כל צורת הבריאה בנויה באופן של כלל, פרט, כלל, הדוגמא השורשית והבהירה, בששת ימי בראשית, יום ראשון הוא כלל, "ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד", כמו שאומר רש"י מיסוד דברי חז"ל, שכל הנבראים כולם נבראו ביום הראשון, אלא שבכל יום ויום כל פרט ופרט יצא לפועל ועמד בצביונו - "שמים נקראו", וכן על זה הדרך, א"כ, יום ראשון הוא כלל, ושאר הימים הבאים לאחר מכן, הם ימים שבהם נברא כל פרט ופרט ביומו. - שבת קודש, "**ויכולו** השמים והארץ", **ויכולו**, מלשון **כלל**, - חוזר וכוללן, וא"כ כל צורת ששת ימי בראשית הם באופן של כלל פרט וכלל.

בשורש העליון יותר, כדברי הפרקי דר' אליעזר, ידוע מאד, "קודם שנברא העולם היה הוא אחד ושמו אחד" - כלל, וכשברא את עולמו שם הושרש מציאות של פרטים, - יום שכולו שבת לעתיד לבוא, "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד", חזר וכללן, - הדברים חוזרים ומתכללים, וא"כ, הן בצורת ששת ימי המעשה תחילתן כלל, פרט, ושבת קודש כלל, והן בשורש הכל, קודם שנברא העולם הוא אחד ושמו אחד, מעשה הנבראים - התפרטותם, ושיבתם לאחד, ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

לפי"ז, לענין סוגייתנו - אהבה, אהבה באה לגלות בתוך מקום הפירוד את הגילוי של האחד, האחד מתגלה בראשית, "אני ראשון", האחד מתגלה באחרית, "אני אחרון", במציעתא - "ומבלעדי אין אלקים", שם חל עיקר גילוי האהבה, "הנאהבים והנעימים בחייהם ובמותם לא נפרדו", - כלומר, "במותם" - בבחינה של "כי המוות יפריד ביני ובינך", שזה מציאות המות, עלמא דפירודא, שם מתגלה שהאהבה איננה פוסקת, כלומר במקום הפירוד שם חל עומק האהבה שאיננו נפרד, זהו "ובמותם לא נפרדו", - א"כ האהבה חלה באותו מקום שחל כבר מציאות של פירוד, להשריש שם גופא את מציאות האהבה.

לפי"ז, שומה עלינו להבין מהו שרשי צורת הפירוד שמתגלה בבריאה, - כמובן שיש לזה כמה צורות, אך כעת עיקר עסקינו בצורות הפירוד שיש להם יחס לאהבה.

אהב, הראשית הוא **א** אחד, ולאחר מכן נחלק **לב'**, שנים, הדוגמא השרשית והבהירה, כידוע מאד, במתן תורה נאמר 'אנוכי ה' אלקיך', **א'**. בראשית, בשביל התורה שנקראה ראשית, בשביל ישראל שנקראו ראשית, - הם שני הראשיות שמתגלות, - חז"ל דרשו עוד ראשיות אבל הם ענפים של ראשיות - השני הראשיות השרשיים - כמובן יש הוא יתברך שמו, אני ראשון ואני אחרון - אבל זולת אמיתת המצאו יש שני ראשיות, ישראל ותורה, - זהו, א"כ היציאה מהאחד לתפיסה שנקראת שתיים,

- אז בפשטות זה יציאה מהאחד לשנים כפשוטו, - אבל בעומק יותר, אם אנחנו מציירים את זה בצורה של תורה שהיא שורש הדבר, שנקראת ראשית, מחד, התורה היא "תורה אחת תהיה לכם", תורה אחת, דייקא, מאידך נאמר בלשון הפסוק "תורותי", וע"ז דורשים חז"ל, אחת תורה שבכתב ואחת תורה שבע"פ, כלומר בפנימיות של מדרגת התורה היא איננה אלא אחת, "תורה אחת", וכשהיא יוצאת ומתגלה בתוך תפיסת הבריאה היא מתגלה כ"תורותי", שתי תורות.

מה שהתורה כביכול קדמה לעולם, שהיתה גנוזה אצלו **תתקע"ד** דורות, שם היא נמצאת במקום העקידה, זה נקרא **ת"ת**, - תלמוד תורה - **עקד**, זה **תתקע"ד** דורות שם זה מתגלה כתורה אחת, אבל כשהיא משתלשלת לתתא אז היא מתגלה באופן של שתי תורות, אחת תורה שבכתב ואחת תושבע"פ, - הדוגמא הבהירה והשורשית, במתן תורה היה עיקר גילוי של תורה

שבעל פה, - שומעים את קול ה' מדבר אליהם, ולאחר ארבעים יום ראוי שינתן תורה שבכתב - בלוחות.

התורה שבכתב עצמה נחלקת לחמישה חומשי תורה, ובעומק מה שבתורה שבע"פ יש ששה סדרי משנה, אליבא דאמת ברור הדבר שבעצם גם תושבע"פ צריכה להיות חמישה כמו תורה שבכתב, אלא שבתורה שבע"פ מתגלה הכח הכולל שזהו הכח של הששה, וא"כ, תמצית הדברים, 'תורה אחת תהיה לכם', - אחת, 'תורת', תורה שבכתב ותורה שבע"פ, שנים, וכל אחד מהם נחלק לחמשה, בתורה שבכתב זה מתגלה כחמשה, חמישה חומשי תורה, ובתורה שבע"פ הששה סדרי משנה זה החמישה וכח הכולל לבסוף.

נמצינו למידיים שצורת החלוקה שמתגלה בבריאה מאחד לשנים היא לא מגלה אותו כפשוטו מאחד לשנים אלא היא מגלה אותו באופן שהאחד מתגלה כשנים, וכל אחד מהשנים הוא חמישה, - זה סוד "עשרה מאמרות שבהם נברא העולם", ועשרת הדברות שבהם ניתנה תורה שהם פנימיות שורש המאמרות, כלומר - "אחת דיבר אלקים שתיים זו שמעתי" נעשה מאחד שתיים, וכל אחד מהשתיים חובק בתוכו חמישה - זה עשרת הדיברות. עשרת הדיברות זה לא שנחלק מאחד לשנים, ונחלק לעשרה, אלא שכל אחד מהשנים הוא ה', - זה התפיסה שמתגלה, - זה מה שודרשת הגמ' על הפסוק "כי ביה ה' צור עולמים", עוה"ב נברא ביו"ד, עוה"ז נברא בה"א, מה שעולם הבא נברא ביו"ד, - כלומר, זה גילוי של שתי חמישה שהם יחד יו"ד, דעולם הזה הוא צד אחד של החמישה, - זהו מדרגת האי עלמא אחד מתוך השתיים שמתגלה כחמישה.

- פתחנו ב'תורה שנקראת ראשית' כיצד מצטייר הדבר, ועכשיו נבאר גדר הדבר ב'ישראל שנקראו ראשית', כיצד מצטייר הדבר בצורת אדם, - "אתם קרויים אדם", האדם הוא צורה שלימה על קומה אחת, הוא אחד, ויש בו מציאות של התפרטויות, ההתפרטות הגמורה ביותר שמתגלה באדם, היא מתגלה בשערות, - שערות דרישא, - שערות דדיקנא ושאר שערות גופו של אדם, אבל השערות הם אינם איברים שבאדם, הם מותרים המחשבה שבאדם ולכן הם מתגלים באופן של התפרטות,

- בלשון דקה ומדויקת: יש ריבוי של פרטים שאדם לא יכול להכיל אותם, והריבוי הזה הוא הנקרא מותרים המח, ולכן השערות יוצאים באופן של ריבוי, - זה הריבוי שאיננו ניתן לתפיסה, כל אדם ואדם לפי ערכו יש לו את השיעור של הפרטים שהוא יכול לתפוס, ומכאן ואילך 'כשל כח הסבל' של המוחין שלו, שאיננו מסוגל לקבל יותר פרטים, והריבוי הזה מתגלה בשערות המרובות שיש לאדם שהם מותרים המח. אבל מ"מ זה לא חלק מצורת אדם ממש שהרי אין לשערות דין של אבר גמור, זה דבר מת שבאדם וכל הווייתו הוא באופן שעומד להיגזר ש'כגזוז דמי', וכמו שמצאנו שאפי' בניירות, נזיר עולם מקל בתער. ועכ"פ השערות הם אינם חלק מקומת אדם וההתפרטות שבהם היא התפרטות של המוחין כפי שהזכר.

ועיקר ההתפרטות שמתגלה בעצם הצורת אדם היא מתגלה בגולגולת שבאדם, שתי עינים שתי אזנים ושתי נקבי חוטם שיש כח המפריד ביניהם, ושפתיים שבפה, בכל אלו יש ימין ושמאל, עין ימין ועין שמאל וכו' ובפה שפה עליונה ושפה תחתונה, כאן מתגלה בצורת אדם התפיסה שמאחד נעשה מציאות של שנים, כמו שזה מתגלה בתורה שבתורה אחת מתפרט לשתיים, תורה שבכתב ותורה שבעל פה, כמו"כ בצורת אדם זה מתגלה בחלוקה של נקבים שבגולגולת שממציאות של אחד נעשה מציאות של שתיים.

אבל בעומק, מאיפה נעשה מציאות של אחד, שתיים? - שתיים, כפי שהזכרנו, כל אחד מהם בתפיסה של חמישה, רבותינו מסדרים את זה כידוע שבאות ה', אחת מהצורה שמהם מורכבת צורתה, היא **מד' וו' - דו, ד' וו'** הם מרכיבים את תיבת **דו**, דהיינו שנים, - כלומר, השנים שמתגלה יש להם צורה של ה'. ובכ"א מהם נגלה מציאות הה"א, וזה מציאות של שתיים. - גם בעשרה השלימים הם מאותו שורש, - זה הו' והד', שיחד הם עשרה.

- בדקות יותר, בלשון קצרה מאד, ה**א'** שהיא ראשית הדברים גם היא שורש לשנים ושורש לעשרה, היא שורש לשנים, משום שיש גם ל**אל"ף** כמה צורות ממה היא מרוכבת, ואחת מהם שקו האלכסון ובאמצעה הוא צורת ו', והחלק העליון שמעל הו' הוא צורה של י' והחלק שמתחתיה הוא בצורה של ד', - יש צורה שגם למטה זה י', - ויש צורה שבו' נחלק לשני ווין, אבל בכללות ממש החלק העליון של האות א' הוא צורה של י', - זהו שורש העשרה, ועשרה, הם, נבנים מחמישה וחמישה, הקו שבאמצעיתה הוא ו'. והחלק התחתון הוא ד' - הרי שזה ה**דו**, שהם יחד עשרה. הדו הם השנים שכ"א מהם הוא חמשה, שביחד עולין עשרה שהוא הי' העליונה, כ"ז מתגלה באלף.

- זה הצורה השרשית של כל מציאות הבריאה, הכל מתחיל מה**אל"ף**, **אלופו** של עולם, מה"אנכי ה' אלקיך", - משם נעשה "שתיים זו שמעתי", - ומשם נחלק לעשרה, - זוהי כל צורת מבנה הבריאה.

ולפי"ז ברור ופשוט שהמילה **אהב** מורכבת מהאותיות **א ה ב**, ובאהבה יש בסוף עוד **ה**, זוהי צורת אותיותיה של המילה אהב, השורש הוא ה**א**, ראשית הכל, וזה נחלק למציאות של **ב** שנים, אבל כל שנים זה שני ההי"ן, כמו שנתבאר, שכל דבר נחלק

לה', תורה שבכתב ותורה שבע"פ, וכן בצורת אדם, וה**אהבה** מה הווייתה ומהותה? - במקום שמתגלה "ובמותם לא נפרדו", כלומר במקום העלמא דפירודא שחל בו מציאות של הפירוד, האהבה מגלה שם שעדיין האור של ה'אחד' מאיר מהעבר, והאור של העתיד לבוא שיהיה הוא אחד ושמו אחד, מאיר במציעתא, משני הקצוות האלו גם יחד מאיר האור במציעתא, ומכח זה מתחברים החלקים ונעשית מציאות שלימה של אהבה, - א"כ, גדר של כל **אהב** זה שנחלק הדבר מאחד לשנים, ובשנים כל אחד הוא מציאות של ה', - זוהי מילת **אהב**.

ולפי"ז, להבין עכשיו את עומק מהות 'אהב', כידוע עד מאד, בכל אהבה, או שהאהבה מולידה נתינה או שהנתינה מולידה אהבה, - מפנים לחוץ, - האהבה מולידה נתינה, כמו אב האוהב את בנו ונותן לו, או ש'אחר המעשים נמשכים הלבבות', מכח הנתינה נולדת אהבה, - מצידו יתברך שמו, זה מתחיל כביכול שהאהבה מולידה נתינה, זה נקרא 'חוק הטוב להיטיב', ומצד הנבראים, מתתא לעילא, כאשר אור האהבה בתחילה מכוסה, אז העבודה מתחילה מאופן של נתינה ומכח הנתינה מתגלה מציאות של אהבה.

אברהם אבינו היה נקרא מעיקרא אברם, "אברם אינו מוליד, אברהם מוליד" - כדרשת חז"ל, וביאור הדברים, שמכח שנוסף לו האות ה"א הוא יכול להוליד. - מדוע נוסף לו דווקא האות ה"א? - פנים אחד ביחס לסוגיא דידן, הרי כתוב בפסוק בפרשת ויחי שיוסף אומר למצרים "**הא** לכם זרע וזרעתם", האות ה"א נקראת כך מלשון "**הא** לכם", נתינה לכם, - הדבר הזה עומד לכם, - מה שקודם לכן אברהם היה נקרא אברם ולאחר מכן נתווסף לו האות ה"א, כי בלא ה"א אין לו עדיין כח של נתינה, "אברהם מוליד", כלומר יש בו גילוי של כח הנתינה,

- הדוגמא העכשוית והברורה לדבר, שהרי כשנתבשר אברהם אבינו על הלידה שזה היה תוך כדי ההכנסת אורחים של ג' המלאכים אצל אברהם, שאחד מהם בא לבשר על לידתו של יצחק, אז מונח כאן, לכאורה, שני דברים, "אברהם אוהבי", הוא עמוד החסד שפנימיותו אהבה, והמקום שזה מתגלה להדיא בתורה זה בפרשה הזו בגמילות חסד שעשה אברהם, - ושם הוא מתבשר על לידתו של יצחק, - ביאור השייכות בין שני החלקים הללו הוא, בתחילה הקב"ה שינה את שמו - "לא יקרא עוד שמך אברם כי אם אברהם", נוסף לו האות ה', ובכל שם, הדבר נמצא **בכח** וצריך להוציא אותו לפועל, וכאשר אברהם אבינו מכניס את האורחים ונותן להם, נעשית כאן מדרגת ה"א **בפועל**, - "הא לכם", הוא נותן להם בפועל, וזה גופא שורש תפיסת מה ש"אברהם הוליד את יצחק", לאחר הנתינה של אברהם אבינו למלאכים הם מבשרים לו על לידת יצחק, כלומר, שעצם הנתינה הוא גופא נקודת הבשורה שבדבר.

- בדקות זה הסיבה ששרה צחקה, כי הרי שרה פירסה נידה, ולא יכלו לתת את מה שהיא הכינה, לכן אצלה בשורת הנתינה לא חלה ולכך היא צחקה, שהתפלאה כיצד יהיה מציאות של לידה, כי הנתינה שלה לא יצאה מהכח לפועל - גם אצל שרה הוחלף אצלה בשמה מהאות י' - שרי לאות ה' - שרה, אבל אצלה ש"אשה עיניה צרה באורחים" כמו שאומרים חז"ל, לא יצא כח הנתינה שבשמה לפועל.

ומ"מ א"כ, מה שמתווסף לאברהם אבינו האות ה"א, ממנו נעשה מציאות כח הנתינה שהתחדש בעולם וקיומו של הכח הזה הוא שורש בשורת לידתו של יצחק.

ישנם שתי מאמרי חז"ל: **א.** "בתחילה היה בורא עולמות ומחריבן ולאחר מכן ברא את העולמות דידן", "אינון [=אותם] לא אהניא לי, דין אהניא לי", זהו העולם שמתגלה השתא לפנינו, **ב.** "אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, אל תיקרי בהבראם אלא באברהם, באברהם נברא העולם, וברור ופשוט ששתי מאמח"ז אלו משלימים ומצטרפים אהדדי, - מעיקרו הוא נקרא אברם, וע"ז נאמר "בהבראם" שלא נתקיים העולם, זה "בונה ומחריבן", עקר אינו מוליד ואדם שאין לו בנים חשוב כמת, שאינו מתקיים, ולאחמ"כ, כמו שהקב"ה ברא עולמות והם נתקיימו והשורש של זה הוא ב"הבראם" שנקרא "אברהם", - העולמות הראשונים שנבראו ונחרבו היו שייכים ל"אברם אינו מוליד", העולמות השניים שמתקיימים הם שייכים ל"לא יקרא שמך אברם כי אם אברהם".

- וזה מדויק מאד, כי הרי שלושה מלאכים באו אליו, אחד לבשר על לידת יצחק, אחד לרפאות את אברהם, ואחד להפוך את סדום, - מה שיש כאן שליחות לרפאות את אברהם זה שייך לעצם קיומו של אברהם, - להוליד את יצחק זה ההמשכה של אברהם, - והשורש של הפיכת סדום, - כי כל דבר שהיה ונסתלק נשאר בו מציאות של 'רשימו', גם ב"בורא עולמות ומחריבן" חייב להיות שיש להם איזשהו רושם, בבחינת "הראני דוגמתו בעולם הזה", - זה מתגלה בכל העולם כולו בזמן המבול, ובגילוי של מקום פרטי זה מתגלה בסדום, ולכן כשאברהם אבינו מצד אחד מתבשר על לידת יצחק, הרי הוא מתבשר מהצד השני על הפיכת סדום, - ממלטים משם את בן אחיו, וסדום נהפכת, - מתגלה ה"אברם אינו מוליד" במציאות הפיכת סדום, ומאיך מתגלה ששינוי השם ע"י הוספת האות ה' שהיא "הא לכם" שורש הנתינה, הוא גורם שחל בו קיום על ידי לידתו של יצחק.

- בלשון אחרת, והיינו הך, "בתחילה עלה במחשבה לברוא את העולם במידת הדין, ראה שאין העולם מתקיים עמד ושיתף

עמו מידת הרחמים", בפשטות ה"עלה במחשבה לברוא במידת הדין, וראה שאין העולם מתקיים" הוא רק במחשבה, אבל לא היה שום נקודה בפועל, אבל בעומק - וזה דק, כמובן - אותם עולמות שנאמר עליהם "בונה עולמות ומחריבן" בהם נאמר "בתחילה עלה במחשבה לברוא את העולם במידת הדין", - והם נחרבו ב"ראה שאין העולם מתקיים", - "עמד ושיתף עמו מידת הרחמים", - זהו צירוף כחו של אברהם אבינו, "בהבראם" שנקרא "באברהם", מכח כן חלה המציאות של הקיום, - ומכאן ואילך גם מידת הדין שמצטרפת לאברהם יכולה להתקיים.

זהו ה'זה לעומת זה' של סדום לעומת יצחק, - סדום הוא מידה של דין כשלעצמו. כל מציאות סדום הוא מקום סדום, שיש בתוכה אותיות **דו**, ויש בתוכו אותיות **ס"ם**, שזה העשר שהופך להיות מאה, - זהו מידת הדין מצד ה"אינו מתקיים", אבל כנגדו יש את ה"מתקיים" שזה יצחק שהוא מידת הדין שנולד מאברהם שע"י ה"עמד ושיתף עמו מידת הרחמים", שאז גם הדין מתקיים, - זהו "אברהם הוליד את יצחק", אברהם שהוא מידת החסד הוא מוליד את יצחק שהוא מידת הדין, כי מכחו של אברהם יכול להיות קיום גם למידתו של יצחק שהוא מידת הדין, וזה עומק הקיום שנמשך ממציאותו של אברהם.

- אבל, היינו דווקא באופן שאברהם שולט על גבולותיו של יצחק, - זה נקרא עקידת יצחק, - "עקידה שעקד אברהם אבינו את יצחק בנו על גבי המזבח", - כפשוטו זה היה ניסיון, אבל בפנים נוספות לאותו ניסיון, ההגדרה היא שגבולותיו של יצחק כפופים למעשיו של אברהם אבינו, זהו תוקף הגילוי שמתגלה כאן, ומכח כך נאמר "אל תשלח ידך אל הנער ואל תעש לו מאומה", - כאן מתגלה כח החסד של אברהם שיש קיום ליצחק, - כי יצחק מצד עצמו היה כעין ה"מחריבן", והיה צריך להיות נעקר, וקיום העולם שע"י יצחק הוא מכח אברהם אבינו, - זהו ה"שיתף עמו מידת הרחמים", שורש הדבר שיצחק לא נשחט בפועל. - "העלה ולא שחטהו", מכח מידת החסד של אברהם.

- וכל הגילוי הזה הוא מכח שהתווסף לאברהם אבינו האות ה', רק ע"י כך "אברהם הוליד", ואברהם מגלה את כל מהלך פני הדברים שנתבאר השתא, מכח ה' הזו שמתגלה אצלו - זה נקרא "אברהם אהבי", כי מידתו של אברהם היא מידת האהבה, - כל מהלך פני הדברים שהוזכר, מתחילה לברר את האהבה, ולאחר מכן לברר את סדר ההשתלשלות של קומתו של אברהם, היינו משום שמידתו של אברהם היא מידת האהבה, - העקידה שעקד אברהם את יצחק היתה מכח אהבת ה' שהיתה לו, ובעומק מכח אהבת יצחק עצמו שהוא חפץ לעוקדו כי זה שלימותה של האהבה, ועל ידי כן יוצא מהכח לפועל המציאות של אברהם ויצחק שמצטרפים ומתאחדים גם יחד, עקידת יצחק היא הנקודה האחרונה של מדריגת אברהם אבינו, - בפשוטו נאמר בקרא "עתה ידעתי כי **ירא אלקים** אתה", אבל זה "ירא אלקים" שבא להשלים את שלימות קומת האהבה.

- אברהם אבינו הוא אחד, - נעשה מציאות של שנים זה אברהם ושרה, ונעשה מציאות שכל אחד מהם הוא ה', - אברהם מקבל ה', ושרה מקבלת ה', כפי כל מהלך פני הדברים שנתבאר, מאחד נעשה שנים, וכל אחד מהשנים יש לו צורה של ה', - אברהם ושרה, - זכר ונקבה, מאחד נעשה מציאות של שנים וכ"א מתווסף לו ה'. - ובעקידת יצחק שפרחה נשמתה של שרה - וודאי יש את פשוטם של דברים - אבל, למהלך פני הדברים שנתבאר, - שרה חזרה ונכללה בקומתו של אברהם, ולא שנסתלקה כמציאות בפני עצמה, - בשעה שיצחק אבינו עלה על גבי המזבח שהתגלה "קח נא את בנך את יחידך **אשר אהבת** [=דייקא] והעלה לעולה", אז יוצא מהכח לפועל שלימות תוקף מדריגת האהבה של אברהם אבינו, - אז זה מתעלה ממדריגת אברהם ושרה שהם שנים וחוזר למציאות האחד ע"י שנשמת שרה פורחת משום שהיא נכללת באברהם, - ה' של שרה חוזרת להצטרף לה' של אברהם ונעשה מהם י', - זהו "כי ביצחק יקרא לך זרע", זהו ה"צחוק עשה לי אלקים כל השומע יצחק לי", - ומכח העקידה התגלה הצירוף הזה, ומשם מאיר שלימות מדריגת האהבה, והאדם שמאיר לו אותה הארה מצטרף ל"מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי" מעין אותו שורש שבמעשה אבות, כפי מהלך פני הדברים.

- סדר הדברים שהתבאר עד השתא זהו בעצם המהלך השורשי של תפיסת תורה ותפיסת ישראל שמשתלשל בו מהשורש שמאחד נעשה שנים, שכל אחד מהשנים הוא התפיסה של ה', וכשנעשה צירופם גם יחד זהו צורת שלימות מציאות הבריאה.

- הגילוי הברור לזה בצורת אדם, כמו שפשוט, ומבואר בדברי רבותינו, יש ב' ידים לאדם שמכל יד יוצא ה' אצבעות, וכן ב' רגלים שבאדם שמכל רגל יוצאים ה' אצבעות.

- מכח השורש של כל קומת אדם מראשיתו לאחריתו, ומתתא לעילא, ממקום הרגלים - מקום האצבעות לתתא, עד מקום הידים שיכולים לעלות למעלה מן הראש, כצורת ידים פשוטות ללמעלה, כמו שנאמר אצל משה רבינו "ויהי ידיו אמונה עד בוא השמש" שזה ידים שפרושות ללעילא, אז מתגלה ה' אצבעות ברגל ימין ורגל שמאל למטה, ה' אצבעות ביד ימין ויד שמאל למעלה, וזהו כל צורת קומת אדם, - **זוהי התפיסה הפנימית של המבט של תורה והמבט של ישראל** שמצטרפים גם יחד שמביטים על כל מציאות הבריאה. - איך מהאחד נעשה שנים ואיך מהשנים, מכל אחד ה'.

- בהשכלה שכלית, האדם יכול להגדיר את הדברים, אבל על מנת לחיות את הדברים כתורת חיים, התפיסה של האדם צריך להיות שכל דבר אצלו הוא ה"א", - הוא "הא לכם", הוא נותן, וכשהוא נותן כל דבר, הוא נדבק במהלך של השנים, האופן

הפשוט הוא כשיש זכר ונקבה, שהזכר נותן והנקבה מקבלת, - נקב, בית קיבול, אבל "הנאהבים והנעימים בחייהם" וגו', **נאהבים**, "שמח תשמח רעים האהובים", לא רק אוהבים, אלא נאהבים, אוהבים, מתגלה מציאות הדבר שהקומה הפנימית של כל הבריאה כולה היא "עולם חסד יבנה" - "חוק הטוב להיטיב", להיטיב לבריותיו, כולו מלא מציאות של אהבה, וכשאדם תופס את התפיסה הזו במדריגת נפש אז הוא חי כלו בתפיסה, - איך שמאחד נעשה שנים, וכל אחד מהשנים הוא ה' באופן של "הא לכם", אז הוא חי באופן שהכל זה "נאהבים ונעימים בחייהם ובמותם לא נפרדו", "רעים האהובים", התפיסה הזו היא תפיסה שחיה אצל כל מי שתפסתו היא באופן של הא, "הא לכם", ואם זה לא באופן של "הא לכם", אז אצלו הה' הופכת להיות באופן של בית קיבול, ה' של מקבל, ואצלו כבר כל צורת הבריאה מקבלת פנים שונות לגמרי.

הפנים העמוקות שנתבאר השתא הם פנים למי שכל תפסתו הוא ה"הא לכם", ה' כמקום של נתינה ולא ה' כמציאות של מקום של קבלה, כמציאות לעצמו. מי שכל הווייתו אינה אלא מעין התדמית של בורא, זה נקרא מדריגתו של אברהם אבינו, - הקב"ה הוא מטיב לבריותיו, וההצטיירות של זה בנברא היא צורתו של אברהם אבינו, זה צורה של ה"הא לכם", זוהי מדריגת האהבה שבה אנו עוסקים השתא, שהאדם תופס את כל מציאות הבריאה, - מהאחד שבה לשנים שמתפרטים וכולם נתינה.

- בלשון תמציתית ואחריתית, יש לאדם שתי ידיים ששם עיקר הגילוי של ה' והה', אז ביד ימין מתגלה, לכאורה ה' של הנתינה, וביד שמאל מתגלה לכאורה ה' של המקבל, אבל באופן שמתגלה הידידים, **יד ויד** שמצטרפים אהדדי, אז שני הידים הופכים להיות שניהם אופן של נתינה, וזהו ה'טובת עין' שנהג משה רבינו כשסמך את יהושע, שהקב"ה מצווה לו לסמוך ביד אחת, והוא סומך בשתי ידיים, - מה הנפקא מינא בזה אם סומך ביד אחת או בשתי ידיים? - עומק הדברים, אם זה ביד אחת, זה רק ימין, ואם זה בשתי ידיים גם השמאל הופך להיות כולו השפעה, - זה "טוב עין הוא יבורך" שהוא נותן בעין יפה, כששני הידים יצטרפו גם יחד להיות המציאות כולה נתינה, זה צירוף של שני ההי"ן בבת אחת, - זה העשרה מאמרות שבהם נברא העולם שכולו הטבה, זה העשרה דיברות של "חוק הטוב להיטיב" - "כי לקח טוב נתתי לכם", אז יתגלה שלימות האהבה בבריאה מהראשית לאחרית, הראשית אחד והאחרית אחד ובמציעתא מתגלה מציאות של אהבה, מאיר אור האהבה מב' הצדדים, מימין ומשמאל - מהראשית ומהאחרית - שלימות ההארה בב"א - כל הבריאה כולה, חיצוניתה נתינה, ופנימיותה אהבה - אחד.

- [בלבביפדיה | עבודת השם אות א](#) [1]

Source: <https://bilvavi.net/shiur/א-ה-אהב-בלבביפדיה-עבודת-השם>

Links

[1] <https://bilvavi.net/ency.avodah.aleph>